

5 גיליון
ניסן ה'תשפ"א
מרץ 2021

כתב עת בעקבות דמויות המקרא

אחריק נרובצה

חזון

איציק שחר
רן שייט

אורית צמח
אלעד קריסטל

דקל כהן-הורן
אדוה מגל-כהן

רם הרשטין
לארי וייסמן

חנן בולר
אפי הלפרין

illustrators of the 1728 Figures de la Bible,
Gerard Hoet (1648-1733) and others,
published by P. de Hondt in The Hague in 1728

דבר העורכים

עורכי כתב העת הדיגיטלי נרוצה מזמינים אתכם לשלוח יצירות בפרוזה ובשירה, בדו־שיח ובמשל, העוסקות בדמותו של חנוך. מי היה חנוך ומה אנחנו יודעים עליו?

הכתוב מספר לנו על חנוך בן־ירד –

וַיְהִי־לְךָ֙ חֲנוּךְ֙ אֶת־הָאֱלֹהִים וַאֲיָנֶנּוּ֙ כִּי־לָקַח֙ אֶת־אִתּוֹ֙ אֱלֹהִים (בראשית ה, כ"ד)

המקרא אינו מרבה בפרטים על חנוך.

אנחנו יודעים שחנוך הוא דור שביעי לאדם הראשון ושהוא בנו של ירד ואבי מתושלח שהאריך ימים:

וַיְחִי־מֵחַוְשָׁלַח, שָׁצַע וְשָׁמַנִּים שָׁנָה וּמָאֵת שָׁנָה

המקרא איננו מרבה בפרטים על חנוך, אבל המדרש עוסק בו רבות ותוהה מדוע נכתב על חנוך "כי לקח אותו אלוהים" ולא נאמר עליו, כי מת.

המדרש מקשה ושואל: האם נלקח חנוך חי והפך למלאך?

האם היה חנוך צדיק או רשע? מדוע נלקח בגיל צעיר יחסית –

וַיְחִי־מֵחַוְשָׁלַח, שָׁצַע וְשָׁמַנִּים שָׁנָה וּמָאֵת שָׁנָה – בהשוואה לבנו מתושלח?

ביקשנו מכם להכיר לנו את חנוך שלכם ולשתף אותנו במחשבותיכם אודות אבי מתושלח ובנו של ירד.

מתוך כל היצירות שקיבלנו בנושא בחרנו 10 יצירות לגיליון הנוכחי ואנחנו מקווים שתאהבו אותן.

קריאה מהנה,

עדנה אפק ואלירן דיין

שימו לב:

הניקוד והגהת היצירות באחריות הכותבים בלבד.

כתב העת לא אחראי על טעויות תחביר, ניקוד והגהה העלולות להופיע ביצירות המפורסמות בגיליונות.

בעצם שליחת היצירות מצהירים הכותבים שזכויות היוצרים של היצירות שייכות להם.

העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה וללא תמורה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בגיליון כתב העת

ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי פרסום יצירתו.

כתב עת בעקבות דמויות המקרא
אחריוך
נרוצה

כתב עת בעקבות דמויות המקרא
אחריוך
נרוצה

עַל פִּי דַרְכוֹ

עַדנָה אַפֶּק

לַנֶּעַר –
דְּדָלוּס
עַל פִּי דַרְכוֹ חֲנָף:
דָּאָה,
עוֹלָם רָאָה.
לְבוֹשׁ שְׂמֹשׁ וְאִימָה
נִמְסָה הַשְּׁעוּהָ.

לַנֶּעַר –
אֱלֹהִים
עַל פִּי דַרְכוֹ חֲנָף:
פּוֹרָה בַּגַּת דָּרָף,
דָּרָף עֲלָיו
עֵנֵב.
כָּל כָּף מְחַנָּף.
וְיִתְהַלֵּךְ –
הַלֵּךְ עֲלָיו.

חֲנוּךְ שְׁעָם הָאֵל הַלֵּךְ
אֵינְנוּ כִּי אוֹתוֹ הָאֵל לִקַּח

מָה מְשַׁנָּה מִי, מָה?
הַעֲקָר הַתּוֹצֵאָה.

מְכַפֵּר הַרְזָטָאִים אִפִּי הַלְפְּרִין

כולם נוהגים להזכיר לו, שוב ושוב, את סיפור עלייתו בסערה השמימה במרכבה רתומה לסוסי־אש. את אלפי האנשים שליוו אותו בדרכו האחרונה והתחננו בפניו שלא יעזוב אותם. את פקודתו להם שישובו מיד לאהליהם פן ימותו. ואת השלג הכבד שירד על האדמה וקבר את אלו מביניהם שהמרו את פיו. אבל חנוך לא כל כך אוהב לדבר אודות היום הזה ומעדיף לספר דווקא על האירוע המיוחד שהוא, מלך־הארץ, ארגן נ"ז שנים קודם לכן. אחרי הכל, מדובר היה בהלווייתו של האדם הראשון – מי שנוצר ע"י בורא־עולם בכבודו ובעצמו. ולא מילתא זוטרתא היא.

מותו של אָדָם הפתיע אותו, למרות הרמז העבה של אלוהים כי עפר הוא ואל עפר ישוב. כמו שאר זקניו – יֵשֶׁת, אנוֹשׁ, קִינָן, מְהֻלְלָאֵל וַיִּרְדֵּי שלמרות גילם המתקדם היו עדיין צעירים ברוחם; אמו ברכה ואשתו עדנה; שלושת בניו – מתושלח, אלישוע ואלימלך; ונכדיו, ניניו ושאר בני־האדם שפרו ורבו מאד במשך תתק"ל השנים שחלפו מאז הוציאה הארץ נפש חיה לְמִינָהּ – האמין גם חנוך שהם יחיו לנצח (אלא אם כן יתרחש, לא עלינו, איזה אירוע אלים במשפחה; למשל רצח של דוד אחד בידי דוד אחר – פרשה טראגית שעליה הוא שמע פעמים רבות במהלך הערבים הארוכים של העלאת זכרונות מסביב למדורה).

אך חנוך הינוקא – באותה עת הוא חגג את יום הולדתו השלוש מאות ושמונה בלבד – התאושש במהירות מהטראומה הקשה, ולאור חשיבותו האנתרופולוגית וההיסטורית של הנפטר הוא ארגן לזכרו טקס אשכבה מפואר ובחר להתעלם מאותן הלשונות הרעות שטענו שאלמלא חטא אותו סבא־רבא קדמון הם לא היו נאלצים להלחם מדי יום ביומו על קיומם, להאבק באופן תקופתי עם איתני הטבע, לקנא איש באחיו ולהתכתש זה עם זה ללא הפסקה. "נכון שאדם הפר את מצוותו של הקב"ה ואכל מפרי עץ־הדעת," הוא השיב בזמנו לכל המלעיזים, "אבל אף אחד מאתנו איננו מושלם". ולא ידע אז שההכרה שלו בחולשתו של המין האנושי תהפוך להיות למעין תחזית, ושגם בו יוטחו במהלך הדורות האשמות שונות: שהוא שאפתן חסר מעצורים, חנפן וגאוותן החושב את עצמו לסגן של אלוהים ואפילו מעז להתהדר, ברוב חוצפתו, בתואר היומרני 'ה' הקטן'.

"זה לא הזמן למחלוקות, ועל כולנו להמשיך לשמור על אחדות, לרכוש עוד ועוד ידע וללמוד כיצד לשפר את איכות חיינו," נאם חנוך הָאָבֵל בפני צאן מרעיתו, והורה לעוזריו הנאמנים לקחת את הגופה למערה הגדולה שנבחרה במרחק כשני ימי הליכה מזרחית לנקודה שבה תוקם מאוחר יותר העיר חברון, ולטמון אותה שם בכבוד מלכים.

כתב עת בעקבות דמויות המקרא
אחריק
נרוצה

"רגע אחד, מְטִי," לא הצליח המלאך מיכאל להתאפק מלעקוץ את היריב שאיים לגזול ממנו את מקומו כיד־ימינו של השם יתברך, "עד עכשיו הייתי בטוח שקברתם את אדה"ר במערת־המכפלה שבמעמקיה, אליבא דְסֵפֶר הזוהר, פרץ אור דקיק ישירות מגן־העדן; ושזו היתה הסיבה העיקרית לכך שבסופו של דבר בחר אברהם לקנות דווקא אותה ולהביא אליה למנוחת־עולמים גם את רעיתו האהובה שרה".

"זוהי רק אחת מבין המסורות שהתקבעו הרבה יותר מאוחר, "הצטחק חנוך מבלי להעלב הן מהכינוי הזר שדבק בו והן מהפקפוק הפומבי באמיתות סיפורו, "ואתה מוזמן להתווכח על הנושא הרגיש והקונטרוברסיאלי של מיקום האתר ישירות עם יְשׁוּעָה. לפי טענת מאמיניו – שגם אותה אף אחד עדיין לא הצליח לבסס, כמובן – לפני כאלפיים שנה, וליתר דיוק בט"ו בניסן ג'תשצ"ג, הוא שהה במשך מספר שעות מלאות יסורים על סלע גדול בפאתי ירושלים שהתנשא מעל לקבר הזה ממש".

כתב עת בעקבות דמויות המקרא

אחריק נרוצה

כתב עת בעקבות דמויות המקרא
אחריק
נרוצה

נְעִילַת שֵׁעַר רַם הַרשָׁטַיִן

רָגַע שְׁעַת נְעִילַת שֵׁעַר
מְלֹאכֵי שָׁרֵת בְּדַמְעַ צֵעַר
שִׁירֵי קִינָה בְּרֹדֶת סֶהַר
בְּבִגְדֵי נֶצַח, זֶךְ רָקִיעַ
לְנִשְׁמַת חוּטָא מִפְצִיעַ
לְפִקְדַת בּוֹרָא עוֹלָם.

רָגַע שְׁעַת נְעִילַת שֵׁעַר
בֵּין קֹדֶשׁ קֹדְשֵׁי תִבְל
בְּלַחֲשֵׁי תַחֲנוּנֵי שׁוֹרְפֵי תַעַר
קְרִיעַת גְּאוֹת אָנוּשׁ עֶקְוִיד
בְּהַחֲסֶרֶת פְּעִימַת עֶרְךָ נָד
בְּבִכֵי סְלִיחוֹת עֵת אֲשֶׁתִּקְד.

בְּנְעִילַת מִפְתַּח שֵׁעַר
מְלִפְנֵי אָדוֹן חוּלֵי מְרוֹם
דְּמַעוֹת שְׂכִינַת מְטָה
אִפְרָ וְעִפְרָ נִזְעַק חָנוּךְ
בְּחֶרֶוֹף עוֹלָה אֵין בְּלִתָּה
בְּסִגּוֹר שְׁעַת הַנְּעִילָה.

וזָנוּךְ שֵׁם זַעֲיִם כָּל-כָּךְ אֲדוּהַ מַגְל־כְּהַן

בְּשִׁבְעָה, כְּשֶׁהֲגִיעָה הָרוּפָאָה
וְסִפְרָתִי לָהּ כָּל מָה שֶׁהָיָה, כִּי הָיִיתִי זְקוּקָה
לְחַזֵּר וְלִסְפֹּר כָּל פַּעַם מִחֲדָשׁ כָּל מָה שֶׁהָיָה,
הִיא הַזְכִּירָה אֶת חֲנוּךְ, וּבְקוֹל רַךְ אָמְרָה:
"...וְאֵינְנוּ כִּי לָקַח אֹתוֹ הָאֱלֹהִים", וְעוֹד הוֹסִיפָה
"אֶת הַטּוֹבִים בְּמִיּוֹד הוּא לֹקֵחַ, לְפָנַי זְמַנִּים". וְאַחַר כֵּן
הִלְכָה, וּמִנְחָמִים אַחֲרָיִם נִכְנְסוּ לְסֻלּוֹן וְחֲנוּךְ נִשְׁכַּח
וְשׁוּב סִפְרָתִי לָהֶם כָּל מָה שֶׁקָּרָה, אִיךָ אֲבֵא הַתְּקֻשָׁר
אֵלַי וְאָמַר: "אֲנִי לֹא מְרַגֵּשׁ טוֹב" וְעֵנִיתִי – "נִקְפֹּץ אֵלֶיךָ אַחַר כֵּן",
אִיךָ קוֹלוֹ חָרַד, אִיךָ הָרוּפָא בְּמַחְלָקָה הַסְּבִיר שֶׁזוֹ הָיְתָה
חֲרֻדַת מוֹת, שֶׁרַק מִי שֶׁקְרוּב אֵלָיָה יוֹדֵעַ אוֹתָהּ.
וְאַנְחָנוּ לֹא יִדְעָנוּ. כִּמָּה אֲבוּדִים אֲנֻחְנוּ.

בְּלִילָהּ, אַחֲרַי שְׁכַלְמֵם הִלְכוּ, שָׁב חֲנוּךְ לְמַחְשְׁבוֹתַי,
וְצִלִּיל שְׁמוֹ הָיָה נְעִיִם בְּעֵינַי, וְגִלְגַּלְתִּיו עַל שְׁפָתַי
כְּמוֹ שֶׁבִלְבָּלְנוּ מְבַרְאֲשִׁית אֶת הַ"תְּהוֹ וְבֵהוּ"
וְצַחֲקֵנוּ תַּחַת הַפּוּךְ. כֵּן הִתְהַלַּךְ אֲבֵא לְפָנַי הָאֱלֹהִים
וְעַכְשָׁו חֲשָׁךְ עַל פְּנֵי תְהוֹם.

כתב עת בעקבות דמויות המקרא
אחריק
נרוצה

* לזכרו של יוחנן מגל 1939–2002

חזון לנער דקל כהן-הור

הוא הסתכל אל השמיים והצביע, "אתה לא מסתכל, בבקשה תתרכז, אתה חייב ללמוד לקרוא את מפות השמיים, אנחנו לא מתקדמים", הבן אפילו לא הרים את ראשו, "השטויות האלה לא מעניינות אותי, מתי נסיים?" האב נאנח, אומנם התאפיין בסבלנות אבל נראה שהיא פוקעת "לאן אתה ממהר?", "לשמוע סיפורים סביב המדורה". חנוך הרגיש את החום עולה לראשו "גם אתמול ביקשת ללכת למדורה אבל איש מהנוכחים לא פגש אותך שם, לעומת זאת מספרים שקבוצת נערים מתעמרת בעוברי האורח בשולי הכפר". מתושלח פלט נחירה "אנחנו משתעשעים, לא פגענו באיש". "חנוך החל לומר "ההתנהגות של הדור שלך.. "תביא חורבן על העולם" מתושלח השלים את הנבואה בטון מזלזל. "בדיוק כך, ואתה מתושלח, תלמד את הנכד שלך להציל את בני-האדם".

מתושלח רקע "מצדי שיחורב" עכשיו חנוך כבר האדים כולו, "אין ברירה, תישאר כל הלילה לשנן את מפות הכוכבים", מתושלח אחז במפה וברגע קרע אותה, השליך על הארץ, הסתובב והחל לרוץ. חנוך עמל שבועות על סט מפות הכוכבים, לטובת הלימודים, ידע. אולי יברח מהבית, יצטרף לנערים בשולי הכפר, אלה שאביו מתעב כל כך. זה יהיה עונש ראוי לאבא, הוא פנה ברחוב ופרץ את הדלת. סבא יָרַד ישב סמוך למדורה, עטוף שמיכות. "מה קרה? שוב רבת עם אבא שלך?" מתושלח התיישב לידו, מושך שמיכה, "קרעתי לו את אחת ממפות הכוכבים" אמר באשמה, ירד נאנח "אולי תנסה לשתף פעולה, להסב לו נחת". עכשיו תורו של מתושלח להיאנח " הוא דורש בכל לילה שנצפה בכוכבים ובבקרים שאלמד נגרות". ירד עיקם את מצחו, מילא כוכבים אבל למה נגרות? מתושלח המשיך " עוד נבואה, הוא טוען שידע בנגרות יציל את המשפחה, אבל זה לא הבקשה הגרועה ביותר".

"אם כך, מה ביקש?" דחק בו סבו, "הוא אמר שאני צריך להתחתן". מתושלח היה עוד צעיר אבל לא מופרך לדבר על חתונה. "הוא דורש שאתחתן עם עלמה מסוימת, טובת לב ומראה, ממש מלאכית" עכשיו ירד התבלבל עוד יותר "אז מה הבעיה?", מתושלח הנמיך את קולו "הבעיה היא שאין לי סיכוי, אני הרי הבן של האיש המוזר, אבא עומד בכיכר מול השוק וצועק על ההמונים שישנו את דרכיהם הקלוקלות ולא העולם יחרב, אבל רק בעוד שני דורות, כך שלאנשים ממש לא אכפת, אם לא היה בן לשושלת מיוחסת של אדם היו סוקלים אותו באבנים".

כתב עת בעקבות דמויות המקרא
אחריק
נרוצה

מתושלח השתתק. ירד הניח לו. הנבואות של חנוך הן לא דבר חדש, עוד כנער נהג לומר שהדור הבא יהיה מפונק, חסר מוסר והוא יביא על העולם קלון, האנשים לא הבינו את הקשר, מדוע אם דור אחד מקולקל אז החורבן יקרה רק לנכדים שלהם? אבל חנוך התעקש, הדרדרות הדורות תביא לחורבן בסופו של דבר, ההחלטות הגרועות של הדור הזה היו קרקע למוסר ירוד והתנהגות אלימה בדור הבא ועוד יותר בזה שאחריו. עכשיו זה הזמן לתקן, כשהמדרון עוד לא תלול. האנשים לא הבינו, ועכשיו כשהילדים מתחילים להתבגר מיחסים להתנהגויות הבריוניות שלהם שובבות, מקלים ראש בגניבות קטנות, בתחרויות הורדות ידיים כשמדי פעם נשברת יד, בהימורים קטנים על קרבות תרנגולים. המבוגרים מעלימים עין, "כשיגדלו יעבור להם" אומרים ההורים אבל חנוך מתעקש, זה דור חשוב, זה הדור שירים או יפיל את האנושות.

כתב עת בעקבות דמויות המקרא

אחריק

נרוצה

וידהכלך וזנוך

את האלהים ואיזנו אורית צמח

יש והאל מביט בברואיו ומוצא בהם אדם להתהלך עמו.
אולי מפאת בדידותו של יוצר, אולי תסמנת פיגמליון, אפֿשר
שהפתע ממעשה ידיו, מבשר ודם שהנשלים נפשו בטֿרם מלאו ימיו
וכלו חמדה ורוח.

האל מצויה עליו ללמד ברואיו חכמה ודעת,
אך מקנן בו החשש פן צדיק גמור זה, תפארת היצירה,
ישנה דרכיו וירשיע.

הוא שולח אליו מרכבת אש ואוסף אותו בסערה השמימה,
מונשיט לו יד ומכניסו אל סוד היכלו השביעי, מלבישו בגדים של אור,
קונר פתר על ראשו וכותב עליו בשלהבת אצבעו אותיות
שנבראו בהן שמים וארץ.

מעשה הבריאה קורן מראשו של בן הטפוחים, שר העדות הגדול,
אהבתו אין בה דפי. ובעודו מלמד זכות על בני האדם,
מוסרים גם בני האדם את עדותם עליו, אומרים חנוך זה אינו אלא
אלהים קטן. ודאי שתי רשיות בשמים.

והנה מזדעזעים הרקיעים כלם. הישב הגלם עם יוצרו?
בא שר ה' ומכה את חנוך ששים מלקות אש ומעמידו על רגליו
להתהלך בצל העקר.

כתב עת בעקבות דמויות המקרא
אחריק
נרוצה

הַזְנוּר אלעד קריסטל

לְהַנְתִּיק מִחַיֵּי שְׁעָה
לְלַמֵּד תּוֹשָׁבֵי תִּבְלֵי הַלְקַח
הַסְפִּיתוּ לְשִׁמְעַ דְּרִישׁוֹתַי
הַפִּיצוּ הַבְּשׂוּרָה לִילְדֵינוּ

רַבִּים הָיוּ לְנִבְיָאֵי
אֲךָ לֹא אֶחָד נֹתֵר
קִטְפִים הַזְמִין
מְקוֹם קְבוּרָתָם נוֹדַע לְאֵין
אֱלֹהִים חָשַׁק בְּקִרְבָּתָם
פֶּן יִזְקְפוּ בְּתֵאָר
לְז
הַנְּקָרָא אֲנוֹשׁ

כתב עת בעקבות דמויות המקרא
אחריק
נרוצה

מודת חזון איציק שחר

אִשָּׁה אַחַת רָאָתָה
סוּס צוֹנֵחַ מֵעֲדָנוֹת לְאֶסְפוֹ
רוֹקַע בְּרַגְלָיו בְּשִׁלְג רְקִיעִים.
עֵינֶיהָ הָיוּ רִיקוֹת מֵאִישׁוּנִים.

אַחֲרַת שְׁמָעָה אוֹנֶשֶׁת כְּנָפִים
כְּנִשְׁיֶקֶת שְׁלֵהָבוֹת
אִשָּׁה אֶת אַחוֹתָהּ.
אֲזַנֶּיהָ כִּכְתֹּל שְׁתוּק אֲבָנִים.

שְׁלִישִׁית מְרָרָה: הָיָה וְאִינְנוּ.
אִינְנוּ אִינְנוּ – בְּשִׁפְתַיִם קְפוּצוֹת
כְּאֶגְרוּפִים מְלִבֵּינִים.

וְשִׁלַּג צַח תּוֹפֵף עַל פְּנֵיהֶן
מֵהֶסֶה וּמִכֶּסֶה אֶת כָּל הַגְּוֹנִים.

כתב עת בעקבות דמויות המקרא

אחריק נרוצה

* ובמקום שאין אנשים, השתדל להיות איש: פרקי אבות ב ה.

רן שייט

מִבַּעַד לַחֲלוֹן הַפְּתוּיִחַ לְרוּחָהּ עַד אֶפְקָהּ,

לֹא אָפֵל כְּתִרְצָה
אֶל הַכְּבִישׁ הַצּוֹפֵר, הַנְּדָרָךְ שֶׁל חֲלוֹן.

לֹא אֲמַרְיָא כְּחִנּוּךְ
בְּכִנְיָ מִסְתּוֹרִין נִלְקַחַת אֶל עַל.

אֲבִיט דוּמָם בַּעֲדוֹ, בְּנוֹף הַמְּכָר,
אֲחַפֵּשׁ גּוֹנִים נוֹסְפִים שֶׁל כַּחַל וַיִּרְקֵךְ כְּצִיָּר,
אֲדוּוֹת קִלּוֹת, עֲפֵעוּף שֶׁל יָם
וּרְסִיסִים שֶׁל בִּקְרָה כְּמִשׁוֹרָה.

כתב עת בעקבות דמויות המקרא

אחריוך נרוצה

כתב עת בעקבות דמויות המקרא
אחריק
נרוצה

מתחזקת לקרוח לארי וייסמן

כָּאן מִתְחַת לְקָרוּחַ
מֵה שְׁנֵי שְׂאֵר
מִמִּי שְׁנֵי שְׂאֵר:

עֵינַיִם פְּעוּרוֹת,
וְהִדִּיק אֵינָנוּ,
נִשְׁאֵב בְּסַעֲרָה.

וּמִי שְׁחָפַר, נוֹאֵשׁ,
וְהִבְקִיעַ אֶת הַשֶּׁקֶט
מִצָּא לֹא אוֹתָנוּ;

אֶלֶּא אֶת דְּמוֹתָנוּ:
גּוֹשִׁים עֲזוּבִים,
אֲבָנִים בְּנִפְהָ.

הַמְּלִים נִסְרָחוֹת מֵאַחֹר,
מִיִּתְרוֹת,
מִסְרָבוֹת לְהַפְרֹד –

תְּחַלֶּה אֶלְפִים,
אַחַר כֶּף מֵאוֹת,
וּמִתּוֹכָן קִמֵּץ –

וּלְבִסוּף,
אֵף לֹא אַחַת.

* ועל־פי סיפור חנוך בספר הישר

לְהַתְּהַלֵּךְ חֲנַן בּוֹלֵר

תִּגִּיד לִי
כַּמָּה אֶפְשָׁר לְהַתְּהַלֵּךְ אֶת הָאֱלֹהִים?
לְשַׁחַק מַחְבֹּאִים
לְטַיֵּל בַּגֶּן
כְּשֶׁבָאָרֶץ לֹא נִמְצָא דַעַת
בְּקִשְׁי חַיִּים
אֶתָּה מִתְּהַלֵּךְ
מִפְּגִין
מוֹשֵׁט
מִקְרָקָר
מִתְּהַלֵּךְ בְּשִׁירָה
כְּמוֹ נְאֻקוֹת
שְׁלֹנוֹ

בְּדַרְךְ הַזֹּאת שְׁלֵךְ
אֶתָּה נִלְקַח אֵל אֶתָּה
כְּפִי שְׁהִיִּית
כְּמוֹ שְׁנוֹתֶרֶת-
הַד מִשְׁאֵלֶת קִיּוּם
(שְׁלֹנוֹ)
עַל חִיִּיךְ הַקְּפוּאִים
לְחִיִּיךְ

אֵיךְ זֶה
הִפֵּךְ חֲנוּךְ לְנִעַר
עַל פִּי דַרְכּוֹ

כתב עת בעקבות דמויות המקרא
אחריק
נרוצה

חפשו אותנו גם בפייסבוק:

/narutsa.magazine

שימו לב: הניקוד והגהת היצירות באחריות הכותבים בלבד.

כתב העת לא אחראי על טעויות תחביר, ניקוד והגהה העלולות להופיע ביצירות המפורסמות בגיליונות.

בעצם שליחת היצירות מצהירים הכותבים שזכויות היוצרים של היצירות שייכות להם.

העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה וללא תמורה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות,

לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בגיליון כתב העת

ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי פרסום יצירתו.

**מייסדים: עדנה אפק ואלירן דיין
עיצוב גרפי: אלירן דיין**